

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVIII. évfolyam 2. szám. 2017. január 15.

Ára 0,80 lej

Építsünk a bizalomra 2017-ben is

Azért szeretem az újat, mert még ismeretlen. A régit megszerettem, ha éppen nem tetszett. De ha nem is szerettem, hát megtanultam együtt élni vele. Otthonosan mozogtam a 2016-os évben, mert már régi ismerős, bölcsőbbé tett, megédzett. Nemrég becsomagoltam, összekötöttem és feltettem a polcomra.

Előveszem az új évet, napról napra kicsomagolok egy részt, ez izgalmas munka. Mert még ismeretlen. Ebbe bele lehet szeretni. A lapok nincsenek beírva, azt rajzolhatok rá, amit akarok. Isten adja kezembe a tollat, és vele együtt a rajzolás szabadságát is. Remeg a szívem, reszket a kezem, hogy jól sikerülnek-e a rajzok. Egyenes, finom vonalakat húzok, egyenesen gondolkodom, egyenesen beszélek, pedig annyi kanyarral találkozom. Az új évben is nehéz lesz egyenes tartással járni, egyenesen beszélni, gondolkodni. Előfordul, hogy megkísérelnek eltántorítani majd attól, hogy higgyek Megváltó Jézusomban, és ezt ki is mutassam.

Aztán lesznek olyan rajzaim is, amikor a mintákat, a fodros, kerülgető vonalakat kell

papírra vésnem. Szépen kell megkerülni személyeket, tapintatosan megközelítenem helyzeteket, mert Istenem a rajzolás szabadsága mellett a jó helyzetfelismerés szabadságát is adta.

Lesznek lapjaim, amikor nem sikerülnek a rajzok, pedig a legjobb jóindulattal írok bele a saját részemre vagy másokéra.

Károly Károly

(Folytatása a 3. oldalon)

Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon

Zsid 12,15

A reformátusok számára az 500. ünnepi esztendőben jó lenne megtalálni a boldogságnak, a lélek békéjének sokszor igen elrejtettnek tűnő ösvényét. Könnyebben megtörténne ez, ha szívünkben szüntelenül ott csengene az Úr szava: én vagyok az út.

Aki ezen az úton halad, annak szíve vigasztaló szavakat talál az egyedülvalóság nyomasztó csendjében. Ilyenkor az ember gondolataiban végigjárja életútjának azokat az állomásait, ahol a zivatark után szívárvány ragyogott fel, mert beteljesedett Jézus ígérete: én veletek vagyok minden napon a világ végéig.

A keresztyén ember számára a kegyelem Istentől kapott áldott idő. Az ő kegyelmében maradvá számunkra áldás lesz a föld, amely termést ad, a hegyek, amelyek itt Erdélyben körülvesznek, de a szomszédnak a kerítésen átnyújtott keze és köszöntése is.

Kegyelemben maradvá nem hull ki életünk-ből az Úr napja, ami szigorú nyugalmat jelent.

Székely József

(Folytatása a 4. oldalon)

A kapitalizmus szelleme és a protestáns etika

Max Weber és Ernst Troeltsch heidelbergi protestáns tudósok vizsgálódásai kimutatták, hogy a kapitalizmus szellemének kialakulásában mekkora szerepe volt a protestáns etikának, hitnek, a takarékos, puritán életmódnak és a hálának. Most a Biblia legfőbb gazdasági üzeneteit vizsgáljuk meg mint a gyarapító, prosperáló gazdálkodás, gazdaság, a szinte mindent hasznosító sáfár gazdaszemlélet – társadalmi rendszerektől független – mélységesen mély gyökereit.

Weber és Troeltsch megfogalmazta, hogy nem a kapitalista, s még kevésbé a vadkapitalista (azaz a hazai „szocializmusból” a mai viszonyokba átmenő) gazdaságzemlélethez van köze a keresztyén, protestáns hitnek, hanem a kapitalizmus szelleméhez, azaz a gyarapodáshoz, aminek még vannak etikai korlátai és normái. A gátlástalan, etikátlan mai harácsoláshoz, mindenben és mindenkin átgázoló önzéshez semmi köze a protestáns gondolkodásnak, sem az általa motívált, eredeti kapitalista szellemnek.

Weber így fogalmazott: „belső parancs, hogy több pénzt termeljünk, és hogy keményen dolgozzunk a magunk és mieink javára, s ez az üdvösség jele volt”. Ez új pszichológiai hozzáál-

lást jelentett. Weber ezt nevezte a kapitalizmus szellemének. Ennek lelki-szellemi központja pedig a protestáns etika. Értelmezésében a protestáns etika önfeláldozás és takarékoskodás, spórolás a jövőért, racionális, „kalkuláló”, de nem spekuláló magatartás az élet dolgait illetően. Weber még a kapitalizmus szelleméről értekezett, nem materializmusáról, nyers vagy rafinált rablás-etikátlanságáról. *Következtetése ez volt: még a szekuláris kapitalizmusnak is vallási gyökerei vannak.*

Hogy aztán milyen termés lett a fán, az már más kérdés. Viszont figyelemre méltó, hogy éppen az angolszász világban – bizonyára a gazdasági és pénzügyi világválságok hatására is – milyen erőteljes érdeklődés mutatkozik a bibliai ökonómia, a bibliai gazdasági tanítások iránt. Szögezzük rögtön le: a Szentírás nem közzgazdasági alternatívák, modellek tárháza, mégis számos olyan implikációja van Isten kijelentésének, ami mai viszonyok között is elgondolkodtató.

A bibliai gazdaságzemlélet fontosabb alaptételei

A reformáció és a puritanizmus korának gazdaságzemléleti felismerései és gyakorlata nem

(Folytatása a 6. oldalon)

Tanulságos igék

Noéről (VII.)

Noé bűne Isten kegyelme

*És amikor ivott a borból,
megrészegetett.*

1Móz 9,21

Gyülekezetünk egyik presbitere mentős sofőr. Az ünnep egyik napján is kellett dolgoznom. Kérdeztem, hogy sok-e ilyenkor a munka. Mondta, hogy rengeteg. Sok a részeg ember, akit alkoholos kómában kell kórházba vinni, s ami még szomorúbb, hogy köztük sok a fiatal, sőt kiskorú is. Ezen a legtöbb ember csak mosolyog, de sokkal inkább sírni kellene, hiszen az alkohol, nikotin, kábítószer sok ember, család életét teszik tönkre.

Mi ennek az oka? Az, hogy sok embernek nincs támasza, biztos pontja az életében. A szenvedélyek pedig egyfajta menekülést jelentenek a valóság elől. Ez arra is jó, hogy az ember kibújjon a felelősség alól. Sok ember azért él ezekkel, mert úgy gondolja, ez neki jár, így

boldogabb lesz, élvezheti mindazon lehetőségeket, amiket az élet nyújt.

Még Noéről is azt olvassuk, hogy egy adott pillanatban részegen feküdt a sátra közepén. Szinte nem jön, hogy elhiggyük. Mert ő igaz ember volt, és Istennel járt. Évtizedeken keresztül engedelmesen építette a bárkát és közben prédikált az akkori világ bűnei ellen. Átélt hitben az özönvizet, a bárkában való élet minden megpróbáltatását. Ma azt mondanánk: ő mindenben példamutató keresztyén életet élt. És mégis azt olvassuk, hogy részegen feküdt sátra közepén.

Egy olyan szent emberre, mint ő, aki kegyelmet talált az Úr előtt, ma azt mondanánk: megtért, hívó ember, akiről már születésekor azt mondták, meg fogja vigasztalni az embereket. Nos épp ezzel az emberrel történt meg a szégyenletes, botrányos dolog. A Szentírás nem szépítgeti Isten gyermekeinek a bűneit, hanem őszintén és nyíltan elénk tárja. De miért mer a Biblia beszélni Noé és a többi ember bűnéről? Azért, mert a Szentírás nem a jó emberekről szól, akik kifogástalan magatartásuk által kiérdemlik a mennyet. A Szentírás szegény bűnös emberekről beszél, akik rá vannak utalva Isten kegyelmére, bűnbocsánatára, Jézus vérére. Bármilyen nagyszerű ember is volt Noé, nem ezért tartott meg. Üdvössége neki is csak Krisztus által volt. Nehogy abba a hibába essünk, hogy embereket imádunk.

Térjünk vissza a botránkozató képhez: Noé ott fekszik részegen a sátra közepén. Figyelmeztetés ez az idősödő embereknek, hogy vigyázzanak, mert idős korban olyan bűnökbe eshetnek, ami fiatalságuk idején nem történt meg. Sok hívó ember idős korában rombolja le azt, amit fiatalon felépített. Figyelmeztessen ez a történet arra, hogy soha ne gondoljuk: engem ez a bűn már nem kísérhet meg.

Mi a gyermekek reakciója apjuk részegségére? Kám érkezik először a sátorba, és meglátja a részeg apját. Kiszalad és elmondja a két testvérenek, Sémnek és Jáfetnek. Nem olvassuk, de azt feltételezzük, hogy ezt nem mély szomorúsággal, hanem olyan pletykaszinten mesélte el. Azt kellett volna tegye, amit később a két testvére tett, hogy betakarja a mezítelen apját. Mert ez a részegség nemcsak őt mérte le, hanem a fiait is. Mert sajnos a bűn rontása megmaradt azután is, hogy családjával áldozatot mutatott be, és új élethez kezdett. A bűn folytatódott, Noé részeg, Kám meg csúfolódó lett. A hívő emberek, az egyház is vigyázzon, mert a bűn továbbra is az ajtó előtt leselkedik.

Noé kijózanodása után tudomást vesz a történetekről, megszólal. A szavak súlyosak, Kámot megátkozta, Sémét és Jáfetet pedig megáldja. Minket ez megdöbbsent, s feltesszük a kérdést: ilyen súlyos dolognak kellett kijönnie ebből az egész részegségi történetből? Miért átkozódik, miért nem maga felett mond mindenekelőtt ítéletet?

Sajnos Noé bűnvallásáról egy szót sem olvassunk, hadd reménykedjünk abban, amit Kálvin mond ennek a résznek a magyarázatánál: Noé azért odaállt Isten elé, és bocsánatot kért a bűnére. Mert Isten gyermekeit épp erről lehet felismerni és megkülönböztetni a világ fiaitól. A világ fiai nemhogy nem bánják, hanem még dicsekszenek is bűneikkel, Isten gyermekei azon-

Bibliaolvasó kalauz

Február

1.	Sze	1Tim 6,1–10	Zsolt 64
2.	Cs	1Tim 6,11–21	Zsolt 65
3.	P	2Tim 1,1–7	Zsolt 66
4.	Szo	2Tim 1,8–18	Zsolt 67
5.	V	2Tim 2,1–18	Zsolt 68
6.	H	2Tim 2,19–26	Zsolt 69,1–19
7.	K	2Tim 3,1–9	Zsolt 69,20–37
8.	Sze	2Tim 3,10–17	Zsolt 70
9.	Cs	2Tim 4,1–8	Zsolt 71
10.	P	2Tim 4,9–22	Zsolt 72
11.	Szo	Ruth 1,1–5	Mk 1,1–8
12.	V	Ruth 1,6–22	Mk 1,9–11
13.	H	Ruth 2,1–3	Mk 1,12–15
14.	K	Ruth 2,4–23	Mk 1,16–20
15.	Sze	Ruth 3,1–7	Mk 1,21–28
16.	Cs	Ruth 3,8–18	Mk 1,29–31
17.	P	Ruth 4,1–12	Mk 1,32–39
18.	Szo	Ruth 4,13–22	Mk 1,40–45
19.	V	1Sám 1	Mk 2,1–12
20.	H	1Sám 2,1–10	Mk 2,13–17
21.	K	1Sám 2,11–26	Mk 2,18–22
22.	Sze	1Sám 2,27–36	Mk 2,23–28
23.	Cs	1Sám 3,1–9	Mk 3,1–6
24.	P	1Sám 3,10–4,1a	Mk 3,7–12
25.	Szo	1Sám 4,1b–11	Mk 3,13–21
26.	V	1Sám 4,12–22	Mk 3,22–30
27.	H	1Sám 5	Mk 3,31–35
28.	K	1Sám 6,1–12	Mk 4,1–20

ban megbánják bűneiket, és bocsánatot kérnek Istentől, s ha kell, emberektől is.

Az Írás szerint Noé a fiainak mondott beszédével prófétává válik, és világos választóvonalat húz Isten gyermekei és a világ fiai közé. Nem az átok a fontosabb, hanem sokkal inkább az áldás. Isten ígéje arra hív el bennünket, hogy mi az áldást válasszuk, és az áldott néphez, az Isten népéhez való tartozást tartsuk fontosnak. Ez se tökéletes nép, mert ilyen nincs ezen a földön, és mégis a legnagyobb dolog ezen a világon a Krisztus megváltott és megszentelt népéhez tartozni.

Mi ebben a történetben se állhatunk meg Noénál, mi ebben a történetben is Krisztust látjuk, azt a Krisztust, aki még a kereszten, illetve a keresztre feszítés előtt sem fogadta el a bódító italt. Ő nem kábultan akarta elhordozni a mi bűneinket, hanem teljes józansággal és tudatossággal. Ő ezt azért tette, hogy még a részegség bűnében vergődőket és minden más szenvedélyben és bűnben élőket is kiszabadíthassa megkötözöttségükből az Isten fiainak szabadságára.

Pünkösdkor Isten a józanság Lelkét küldte el nekünk, hogy mi abban járjunk. Adja Isten, hogy ebben az új évben is maradjunk józanok a szó legtágabb értelmében, s így hordozhassuk életünkön Isten áldását.

Lőrincz István

Wass Albert

Újév

Két gyerekszem kerekre nyitva
kitekintett egy reggelen:
káprázva hívta kint az Újév:
„gyere velem ma, gyermekem.”

A vágy fogott. Kis bunda, sapka,
ajtó kinyílt: röpiült a szán,
tündérországba vitt az Újév
egy csillagszóró délután.

Hanem azóta mintha mindent
rossz szellem varázsa verne:
a tündérálmok megfakultak,
szegény Újév is vénül egyre.

Ma is eljött. Jaj, nagyon vén lett ...
régí arcát már nem lelem.
Kolduskézzel jött öregasszony:
úgyis tudom, mit hoz nekem.

Úgyis tudom: más lettem én is,
a bánat más, és más a nóta.
Kéregető, vén, rongyos Újév
csak sírva jár egy idő óta.

Építsünk a bizalomra 2017-ben is

(Folytatás az 1. oldalról)

Túl egyenes vagy igen bonyolult. Nem mindig tetszik, hogy jó keresztyénként, magyarként, emberként nem kerülgetve, hanem őszintén foglalok állást. Egyszerűen kimondom, ami nem tetszik. Pedig szépen, finoman nagyobb hatást érnek el. Ennek a fordítottja is igaz.

Lesznek lapjaim, amikre félek majd ráírni. A szabadság félelemmel is jár. Rögtön segítenek azok a rossz tapasztalataim, amikor kiállva vagy

hallgatva kudarcot vallottam. Lehet, az új évben félek majd dönteni. Lesznek helyzetek, amikor Istenről bűn lesz nem szólni, keresztyénként kötelező megszólalni, de lesz, amikor hallgatni kell. A lapokra most nem is tudom, hogy dühvel vagy félelemmel írok, mert a teherautó nemrég rohant bele a tömegbe Berlinben, és az új év első napján már tömegmészárlásról szóltak a hírek. Ismeretlen, ami előttünk áll, van okunk a félelemre.

Lesznek esetek az új évben, amiken képtelenek vagyunk változtatni. Elfogadunk helyzeteket, megtanulunk velük élni. Olyan lapokra fordítunk, ahová már írva van. Nézzük betegségeink neveit, nézzük az igazságtalanságokat, hiányainkat, korlátainkat, és rájövünk: a külső

helyzet nem változik, de megváltozunk mi belsőleg.

Szeretem az ismeretlent, félek is tőle, elfogadom, megtanulok vele élni. Most, ahogy leírtam e gondolatokat, kezembe vettem a 2017-es évem könyvét. Még tiszta, üres. Azonban előszó helyett egy tömondat áll a szerzőtől: „bírom benned” – Isten. Ő bízik bennünk, ránk is bírta, hogy cselekedjünk. Azt, hogy szeretem az ismeretlent. A háttérből ez a bizalom erősít. Nem ismerem a holnapot, de bízok benne.

Félek, de mégis cselekszem, legyőzöm a félelmemet. Mert valaki bízik bennem, és erőt ad. A félelemre nem lehet építeni, de a bizalomra igen. Építsünk a bizalomra 2017-ben is.

A szabadságharc költője

„Nyugszik immár a csöndes rög alatt, nem bántja többé az *Egy gondolat*. Mely annyit érzett, hamvad a kebel, nyugalmát már semmi nem zavarja fel” – így emlékezett ötven év után a jó barátára, harcostársra Arany János.

Milyen is volt? ... Egészen fiatal. A hazaszeretet lángja kiolthatatlanul égett a lelkében. Szertelen volt és gyöngéd. Táblabíró és őrnagy. Huszonhat éves Petőfi. Tudott angolul és franciául. Megírta művét, és meghalt a hazáért, a magyar szabadságért. A fehéregyházi hídon látták utoljára. Örökre eltűnt. Sírja ismeretlen. Ma is keresik, hol lehet. Olyan nagy költő volt, hogy akár minden helységben, ahol magyarok élnek, lehetne sírja.

A magyar szabadságharc hajnalán feltűnt az égbolton egy üstökös. Rövid életű volt, de fénye még ma is minden magyar ember lelkében világít, és nyoma megmarad mindaddig, amíg magyar él a földön. Mindörökké!

Áldozata maradjon örök szimbólum, hogy szabadságunkért, megmaradásunkért mindörökké harcolnunk kell. Nemzeti hősként tisztelt legnagyobb magyar költőnkre emlékezzünk látnoki versének soraival:

„Anyám, az álmok nem hazudnak.
Takarjon bár a szemfödél:
dicső neve költő fiadnak,
Anyám, soká, örökkön él.”

Zsigmond Sándor

Petőfi-emlékmű Fehéregyháza és Héjjasfalva határában

Petőfi Sándor

Újév napján, 1849

Megérte ezt az évet is,
Megérte a magyar haza:
A vészes égen elborult,
De nem esett le csillaga.
Meg van vagdalva, vérzik a kezünk.
De azért még elbírja fegyverünk,
S amerre vág,
Ott hagyja fájó vérnyomát.

Ott hagyja fájó vérnyomát,
Haramja csorda, képeden!
Hogy majd az ítéletnapon
E bélyeg vádolód legyen,
Vádolód az isten színe előtt,
És gyujtsa rettentő haragra őt,
Te ellened,
Ki ránk veszett fogad fened!

De mit az ítélet nekünk?
Ha lesz is az, sokára lesz!
És ami több, és ami fő:
Az isten könyörületes.
Még majd kegyelmet adna nekik ő...
Ne várakozzunk; e vérengező
Kutyák felett
Tartsunk magunk ítéletet!

Tartsunk oly véritéletet,
Hogy elborzadjon a világ;
Majd addig szórjuk rájuk a
Szörnyű halálos nyavalyát,
Amíg hirmondónak marad csak egy,
Ki majd otthon reszketve mondja meg,
Hogy jaj neki,
Ki a magyart nem tiszteli!

Nekünk most az isten kevés,
Mert ő nem eléggé kemény;
Hozzad imádkozom, pokol,
Az új esztendő reggelén:
„Öntsd szíveinkbe minden dühödöt,
Hogy ne ismerjünk könyörületet,
Mig e gazok
Közül a földön egy mozog!”

Debrecen, 1849. január 1.

Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon

(Folytatás az 1. oldalról)

Az isteni rend velejárója az Úr napja, ami a keresztyén ember számára az Úr Jézus feltámadásának a megünneplése. Képesek leszünk magunkat alkalmassá tenni a szeretetre barátaink igaz szívből való szeretésével, mert ezenkívül semmi mással nem lehet gazdagabb a mi életünk.

Hát lehetne-e egy magát keresztyénnek való közösségnek szebb feladata és kívánsága az új esztendőben ennél: „vigyázzunk arra, hogy Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon”?

A reformáció 500. évfordulójának esztendejében ez a bibliai ige különös hangsúllyal érint bennünket, reformátusokat, akik hisszük, hogy kegyelemből hit által igazulunk meg.

A keresztyén család zarándoksereg

A keresztyén család, a gyülekezet, a nemzet és a keresztyén emberiség egy olyan zarándoksereg, amely az Isten által kijelölt cél felé, az üdvösség felé halad. De sajnos mind itthon, mind a nagyvilágban, mind a világhálón keresgélők egyre több idegen, veszélyes áramlat hatása alá kerülnek. Az ördög mindig gyenge pontjainkat keresi, hogy Isten kegyelmével szemben közböbössé tegyen, majd tőle elszakítson.

A reformáció évében a szülők, a lelkipásztorok, a gondnokok, a presbiterek a gyülekezetben úgy lesznek jó felvigyázók, ha időről időre önmagukat megvizsgálva ellenőrzik: vajon nem szakadt-e le valaki a zarándokok seregétől? Aki szereteteit Isten kegyelmében tartja, az nem tesz

mást, minthogy őket Isten uralma és vezetése alatt tartja testestől-lelkestől.

Mindig és mindenütt vannak olyanok, akiket terelni és bátorítani kell, hogy a gyülekezetből és Isten kegyelmétől el ne szakadjanak. Mert különben bekövetkezhet a megsemmisülés. Olyan, mint a Noé bárkáján kívül maradottaké vagy mint azé a repülőgépe, amely bajban van, de jelzéseire egyetlen repülőter sem válaszol.

De az Isten kegyelmében levő embernek ezt mondja az Úr: „Íme, van hely én nálam, állj a kösziklára” (2Móz 33,21). Jézus a biztos köszikla ebben a világban, aki által Isten kegyelme mindenre elégséges.

A kegyelem az a nyitott ajtó, amelyen át a tékozló fiú az őt visszaváró irgalmas Atyára nézhet a bizodalommal, hogy őt meghallgattja és visszafogadja. A kegyelem abban áll, hogy Isten a tőle elszakadt embert visszavárja, és igéjével szüntelenül keresi, hogy hasznossá tegye az ő dicsőségére.

Istennek Jézus Krisztusban megjelent kegyelme által kiválasztott, elhívott és megigazult emberek vagyunk. Benne lett békességünk Istennel és emberekkel, akikért Isten Báránya szenvedett, meghalt és feltámadt.

Az ő kegyelmének fényében ismerhetjük fel a bűnt, amely egymástól elválaszt. Ő kelti fel szívünkben az egymástól való elidegenedés fájó érzését, az árvaság keserű lelkületét és a hozzá való visszatérés vágyát. Minden gyarlóságunk dacára Isten elfogad, és fiának érdeméért megigazít szeretetével: ez az ő drága ajándéka számunkra.

Isten üdvözítő kegyelme Jézusban jelent meg, és azok számára szól, akik így tesznek vallást: „hiszek Jézus Krisztusban, Isten egyszülött Fiában, a mi Urunkban”. E hit nélkül minden embernél nyomorultabbak vagyunk, de

a hitben élve tudatosul: ki Jézus a mi számunkra, és hogy mivé kell lennünk az ő számára.

A kegyelem nemcsak ajándék

A kegyelem nemcsak ajándék, hanem megbízás és megtartás valamire, Isten céljaira, az üdvösségre. Isten kegyelmében való lét ad nekünk erőt arra, hogy a szeretetet, a jót, a békeséget és az igazságot úgy éljük meg és gyakoroljuk, amint Isten akarja, és nem úgy, ahogyan a világban sokan gyakorolják. Isten kegyelme nélkül hibát hibára, zavart zavarra halmozunk, olyat, ami miatt nincs öröm sem a mennyben, sem a földön. Isten kegyelme nélkül fülünk nem nyílik meg a hallásra, szemünk a látásra, lábunk a járásra, ajkunk a vigasztalásra oly módon, hogy az Isten dicsőségét szolgálja.

Az Úr figyelmeztetése – „ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is” – azt is jelenti, hogy mindaz, ami minket Isten kegyelmétől elszakít, és megakadályoz abban, hogy őt teljes szívünkkel szeressük, az ama kincsünk, amely szívünket elszakítja tőle. Ami pedig megváltoztatja a szívünket, az változtatja meg a világot is. Engedjük hát fényleni, sugározzuk tovább Isten reánk kiáradt szeretetének világosságát.

A reformáció 500 éves történelme arról is beszél, hogy a reformáció hívő emberei a világnak nemcsak szemlélői, passzív tagjai, hanem az Istentől kapott kegyelmi ajándékaikkal a világ jó előmenetele érdekében aktív szolgálói. Mert a világ mi vagyunk, akiket Isten kezdettől fogva arra rendelt, hogy gyermekei legyünk Jézus Krisztusban, akiben megjelent Isten üdvözítő kegyelme.

(A szerző egyházkerületünk missziói előadója volt)

Aranyos ábécé

1701 – Ismeretlen szerző

Aranyos, avagy keresztyén ábécé a dicső Szentháromsághoz, melyet ember akármikor is buzgó imádsággal elmondhat

Az Atyához

Áldandó Szent Atyám
Bátorságom,
Csendességem,
Diadalmam,
Élő vizeknek kútfeje,
Felséges jó,
Gondviselő,
Hamisságnak gyűlölője,
Igazságnak szeretője,
Kegyelemmel gazdag,
Lelkeknek alkotója,
Magasságos,
Nagy türelmű,
Oka minden jónak a természetben,
Pajzsa a tebben bizóknak,
Reménységemnek vasmacskája,
Segedelmem,
Védelmezőm, hála legyen tenéked, hogy a te szerelmes Fiadra való tekintetből engemet e mai napra tűrhető egészségben és békességben érkezettél.

A Fiúhoz

Atyánk egyetlenegy Fia,
Bajnokom,
Koronám,
Dicsőségem,
Érdemem,
Főpapom,
Gyámolítóm,
Hadseregem,
Királyom,
Közbenjáróm,
Lajtorjája Mennysországnak,
Mennyei fényes Napom,
Oltalmazó jó Pásztorom,
Prófétám,
Reménységem,
Szószólóm,
Tanácsa az Atyának,
Világossága e világnak,
Zászlós vezére Isten seregének, hálát adok én tenéked, hogy te Szent Atyád előtt való kedvességeddel és értem való esedezésseddel, engemet e mai napra szenvedő állapotban és békeségben juttattál.

A Szentlélekhez

Atyának, Fiúnak szerelme,
Árváknak, özvegyeknek Bírāja,

Bajvívóknak biztatója,
Krisztusnak ujsza,
Drágalátos jutalom,
Élő víz,
Fiúságnak lelke,
Gyönyörűséges gazdagság,
Hűsítő szellő,
Igazságra igazgató,
Kísértésbe esettek erősítője,
Lelki jó illatú kenet,
Mennyei oltárról vett élő tűz,
Nálunk lakozó kedves vendég,
Örömmel és vigasságnak olaja,
Poenitentiára felszerelő,
Romolhatatlan mag,
Szemgyógyító ír,
Vigasztalója a szomorkodóknak,

Záloga a megígért mennyei örökségnek, hálát adok neked, hogy te engem eddig mindenféle sanyarú kísértéseim között bátorítottál, erősítettél, gyámolítottál, oktattál, tanítottál, vezértél, vigasztaltál, kétségbeesnem, és elvesznem nem hagyta. Kérlek téged, szerelmes Fiadnak édes Atyjából kinyert ajándéka, hogy ezután is engem több híveiddel együtt mindenféle kísértéseimben bátoríts, biztass, erősíts, gyámolíts, igazgass, oktass, taníts, vezérelj, vigasztalj, kétségbe esnem, és elvesznem ne hagyj. Az én szívemet tenéked ajánlom lakó templomul, lakozzál benne, és légy abban örök életre forró víznek kútfeje.

Ahol a hitnek, az idealista felfogásnak helye van

Vizi E. Szilveszter köszöntése

Az 1936. december 31-én született, az új év beköszöntét annak idején tíz perccel megelőző Vizi E. Szilveszter betöltötte a nyolcvan esztendő. A mindedig számos elismerésben részesülő agykutató akadémikus, Széchenyi-díjas egyetemi tanár, a Magyar Tudományos Akadémia (MTA) volt elnöke, a *Mindentudás Egyeteme* kezdeményezője és a *Törzsasztal* című adás egykori műsorvezetője. A nemzetközi tudóstársadalom, az anyaországi és a határon túli közösség, az egyetemes magyarságon belül az erdélyi magyarság nagyon sokat köszönhet neki. Tudósok és ismeretterjesztők, orvosok és pedagógusok, közleménybongesztők és tévénezők szembesülnek „alkotásaival”.

Néhány évvel ezelőtt a Magyar Tudomány Napja Erdélyben elnevezésű rendezvényen a Protestáns Teológiai Intézet dísztermében Vizi professzor így fejezte be köszöntőbeszédét: „és miképpen Mikó Imre kérése meghallgatásra talált az akkori akadémia részéről, továbbá az elmúlt időszakban a magyarországi és a határokon kívüli magyar tudományosság ismét egységesen tud működni, akképpen

abban bízunk, hogy közös óhajunk, a nemzet újraegyesítésének intézményes formája, vagyis a határainkon kívül élő magyarság ügye is pozitív választ kap, és az *Ige újra testté lesz*. Verbum caro factum est.”

Ő maga vallotta egy beszélgetésünk során: „én még ahhoz a nemzedékhez tartozom, amelyik vallásos nevelést kapott. A Sacre Coeurbe (Szent-Szív-iskola – szerk. megj.) jártam négy évet elemibe, majd a bencéseknél folytattam, de már a Fáy András Gimnáziumban érettségiztem, hogy felvegyenek az egyetemre. Akkoriban még keresztet vetett az, aki a templom előtt elment, bár a kommunista rendszer beköszöntével ezt már nem nézték jó szemmel. Vallásos neveltetésem hozzásegített ahhoz, hogy meg tudjam érteni az elnyomottakat, a rászorulókat. Például a kisebbségi sorban élőket, az erdélyi magyarság helyzetét.”

Születésnapra köszöntő gyanánt egy régebbi beszélgetésből idézek néhány gondolatot, amelyek a fenti vallomáshoz kapcsolódnak:

– *Már többen próbálták megoldani a rejtélyt, miszerint mi az oka annak, hogy viszonylag magas a magyar tudósok száma. Itt elsősorban a külföldön élő, dolgozó magyar tudósok nagy számára gondolok. Vajon mi a rejtély kulcsa?*

– A Kárpát-medencében élő magyarság kisebbségként kezelendő, hiszen a világ népességéhez viszonyítva csupán tizenötmillió a magyar anyanyelvűek száma. Az oktatási rendszerünk azonban mindig kiemelkedett, az átlag fölé nőtt. A középkori kollégiumi rendszer, a külföldi egyetemekre járó és tudásukat itthon kamatoztató peregrinusok, a Németalföldön nyomdászatot tanuló céhlegények éppoly elis-

mertséget vívtak ki maguknak, mint mondjuk Kolozsvár, Budapest és Sopron híres ezüstművesei. A vándorélet ma is fellelhető, ez természetes dolog, hiszen a tudomány nem ismer politikai, gazdasági határokat. A tudomány művelése egy nemzetközi társasjáték, ahol a legkülönbözőbb helyekre utazva, együttműködések keretében fejlődik a valódi tudomány. Egymásra hatva minden nép, minden nemzet részese

Vizi E. Szilveszter 2016. december 19-én bevonult az ürtörténelembe: kisbolygót neveztek el róla

lehet ennek a nemzetközi társasjátéknak, amely eredményességét tekintve a világörökség részévé válik.

– *Sok nyugati ország magyar tudósokat, értelmiségieket birt szülőföldjük elhagyására a kecsegtetőbb szakmai és anyagi érvényesülés ígéretével. Mennyiben folytatódik az agyelszívás folyamata?*

– Javultak a hazai körülmények, de a nyugati lehetőségekkel összehasonlítva az átlagos helyzet sajnos lényegesen rosszabb. Csak néhány intézetnek adatik meg az a különleges lehetőség, hogy tényleg nemzetközi színvonalú kutatást biztosítson a kutatóinak. Az agyelszívás súlyos veszély, nemcsak Magyarország számára, hanem az egész kelet-közép-európai régió számára. Meggyőződésem, hogy ha az alkotó értelmiség elhagyja ezeket az országokat, akkor a visszamaradott rész az értelmisége nélkül kormányozhatatlan tömeggé válik. Ez nagy veszély. Magyarország a nemzetközi értelmiségi vándorlásnak részben vesztese és részben nyertese. Vesztese azért, mert az emberi agy teljesítménye felértékelődött az elmúlt ötven évben, és vonzóvá vált mások számára. Ha azt vesszük figyelembe, hogy egy évszázaddal ezelőtt egy áru értékének a nyolcvan százalékát a fizikai munka és a nyersanyag adta, míg csupán húsz százalékát a befektetett szellemi tőke, mára az arány megcserélődött. A robotok világában a szellemi tőke felértékelődött. Ezért Kelet-Közép-Európa országainak fő feladata, hogy alkotó értelmiségét megtartsa, mert anélkül nagyon nehéz lesz a felzárkózás.

Ami Magyarországot illeti, mi nyertesei is vagyunk az elvándorlásnak. Kárpátjáról,

Erdélyből, a környező országok magyarlakta területeiről sok magyar értelmiségi jött át. Ők immár új hazájukat gazdagítják. Szerintem súlyos veszteség lenne a határon túli magyarság számára, ha elveszítené azt az értelmiségét, amely a megmaradásának a biztosítója. Hiszen pap, tanító, orvos nélkül nagyon nehezen tudja megőrizni identitását. Az egész régió számára az a legfontosabb, hogy az az értelmiségét megtartsa.

– *Az agy működése, sőt még az anatómiája is nagyon sok rejtélyt tartogat. Mit gondol, mennyiben idealista az agykutató? Hisz-e Istenben?*

– Az ember minél jobban belemélyed az első pillanatban megoldhatatlannak tűnő problémakörbe, annál inkább szembe-sül a tökéletességgel. Az egészen fantasztikus világmindenség tudatosításának az érzése lesz úrrá rajta. Ezt érzem magam is az emberi agy működésének a kutatása során. Amikor néhány éve az Amerikában megjelent könyvemnek az előszavát írtam, az a gondolat vetődött fel, hogy az ember minél alázatosabban próbál hozzájárulni a csodálatos működéshez, minél inkább megjelenik benne a felismerés: itt valami egészen tökéletesről van szó. Hogy ezt Istennek vagy valami másnak nevezzük, az csak hit, csak megközelítés kérdése. Az otthonról magunkkal hozott

kultúra öröksége, ami magánjellegű kérdés. Viszont az egészen csodálatos tökéletesség az embert eljuttatja oda, ahol a hitnek, az idealista felfogásnak helye van. Egészen biztos vagyok abban, hogy az ember – felismerve a tökéletességnek a varázslatosságát – eljut egy olyan hithez, amely arról tesz tanúbizonyságot, hogy valahol valamikor valami egészen tökéletes keletkezett.

– *Az emberiséget sokat foglalkoztatja a halál utáni állapot. Mit gondol az agykutató, a legmagasabban szervezett szövet, az agy működése mivé minősül át az agyhalál beállta után? Létezik-e halálon túli élet, vagy egyik percről a másikra minden megszűnik?*

– Én egészen más megvilágításba helyezném a kérdést. Ugyanis a genetika biztosítja a halhatatlanságot. Génjeink tovább élnek, a végtelenségig. A biológia az anyag megmaradásának olyan lehetőségét nyújtja, amit semmi más nem biztosíthat. Mert minden elpusztulhat, de egy valami mégsem. Az emberiség genetikai kódjai tovább élnek a halál után. A kérdés nem szűkíthető le csupán egy ember szintjére, hiszen akár egy embercsoport, akár egy nemzet, akár a földgolyón élő emberiség örök marad. A genetikai kódrendszerben az egyén megmarad. Több tízezer évvel visszatekintve a múltba, az akkor élők génjeinek, tulajdonságainak egy része biztosan megvan bennünk. Ez egészen fantasztikus halhatatlanságot jelent. Másrészt azok válnak halhatatlanná, akik valamivel hozzájárulnak az emberiség fejlődéséhez. A világörökség része sok millió, százmillió ember szellemi, fizikai hozzájárulása. Ők az örök élet biztosítói.

dr. Ábrám Zoltán

A kapitalizmus szelleme és a protestáns etika

(Folytatás az 1. oldalról)

jöhetett volna létre a bibliai gazdálkodás, szemléletmód felismeréseinek tanulmányozása, átvétele, alkalmazása nélkül.

Alapvető bibliai szempont: mindennek tulajdonosa az Úr. Ez a szemlélet visszatükröződik Mózes első könyvében. Mi csak a ránk bízott dolgok sáfárai lehetünk. A 24. zsoltárban gyönyörű tételként summáz Dávid: „Az Úr é a föld és ami betölti, a földkerekség és a rajta lakók...” (1.v.). Az Újszövetségben Pál intése is a helyes kozmikus és létezésbeli viszonyt hangsúlyozza Tulajdonos és tulajdona között: „Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, miért dicsekszel, mintha nem kaptad volna” (1Korintus 4,7).

Sajátos módon, de a bibliai „gazdaságtan” is fejlődött, és egyre inkább bizonyos helyzetekre alkalmazódott. Ennek során következett *be a legnagyobb minőségi ugrás*, amikor Isten vá-

lasztott népe nagy ellenállások, viták után többségében eljutott a pusztában *az aranyborjútól, a Mammontól a mannáig és fűrjekig, a megbiztosítottág bálványától a gondviseléséshitig, a húsos fazekak Egyiptomától az ígélet földjének vonzerejéig*. A pusztai vándorlás okozta elégedetlenség múltba húzó erejétől az igazi felszabadító megelégedésig, az Újszövetségben is megjelenő, bár más értelemben elhangzó eléig („Elég néked az én kegyelmem” – 2Kor 12,9).

Az elég gazdaságetikája is a pusztában alakult ki: amikor a leginkább rá lehet ébredni arra, mi az, ami az élethez, az életben maradáshoz igazán szükséges. „Szedjen belőle mindenki” (ez a közjó szemléletének csirája), „amennyit meg tud enni” (ez még a szükségletek kielégítésének gazdasága, nem a tartalékképző, felhalmozó társadalomé). „Senki ne hagyjon másnapra” – nem volt szabad felhalmozni. Érdekes, hogy csak szombatra tehettek félre, hogy az ünnepszentelést ne nyomja el vagy ne fedje el a kenyérgond.

A jövő nemzedékek intése, emlékeztetése céljából Mózes összeszedetett valamennyit a fehér, mézízű mannából, így adva tudtukra az Úr akaratát: „Egy teljes ómernyit (kb. 2,2 liter) őriztetek meg belőle a jövőndő nemzedékeknek, hogy lássák, milyen kenyérral táplálatalak benneteket a pusztában” (2Mózes 16,31–32). Ez a mannas modell kifejezte Mózes és a rá hallgató nép gondviseléséshitét, a felhalmozás helyett a javak jó menedzselésének, az igazságos sáfárkodásnak a működő gyakorlatát, a cirkulációs elosztást, vagyis az „add tovább, mégis marad” járható útját. De ez még nem a lassú, majd egyre gyorsuló értékképzés, felhalmozás protestáns hála gazdaságetikája.

Mindenkinek jut

A *gondviseléséshit* is kapcsolatot képez Ó-, és Újszövetség között, a gazdaság szemlélet összefüggéseire is ráirányítva a tekintetünket. Péter is így fogalmaz: „Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok” (1Péter 5,7). Jézus kenyér-, és halszaporításai során mindenkinek jutott elég, sőt még képződött is némi maradék, amit minden egyes darabig összegyűjtöttek, semmit nem pazaroltak el. 12 és

7 kosár volt a maradék, mert hallgattak Jézus szavára. „Szedjétek össze a maradékot, hogy semmi se vesszen kárba!” (Jn 6,12). Ezek a bibliai példák lettek aztán jóval később az alföldi magyar mezővárosok szabad parasztgazdaságában a mindenre ügyelő és mindent hasznosító tulajdonosi, ökonómiai attitűdnek a vallási-hitbeli motívumai. Az Igében megfogalmazódik az a gondviseléséshit, ami hatalmas lelki energiákat szabadít fel, mivel az aggodalmaskodástól tehermentesíti a lelkeket: „Ne aggódjatok tehát, a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre” (Máté 6,31kk).

Ahol a közösségnek jól megy, ott az egyének is

Szembetűnő, hogy nem az egyéni jólét hajszolása volt a fontos sem az Ó-, sem az Újszövetségben, hanem a közjó elérése, mert ahol a közösségnek jól megy, ott az egyének is. Az ApCsel 2,44-ben áll előttünk ez a sajátos jeruzsálemi gyülekezeti ökoszociális modell, a szociális irányvételű közösség első formája. Vagyonukat és javaikat eladták, szétosztották mindenkinek, ahogyan éppen szükség volt rá. Újraelosztás működött vagyonkoncentráció helyett, melyben együtt volt a produktivitás, a kooperáció és a szociális célú menedzselés.

Összegezve elmondhatjuk: megrajzolódnak előttünk a bibliai gazdaság szemlélet alternatív körvonalai, amelynek lényege az innovatív gondviseléséshit, s az a függetlenség, ami az anyagi függőségtől elvisz a falszabadító gondviseléséshitig, s amiben hatalmas közösségalkotó, közösségi jóléttéremtő erők működnek. Valójában láthatjuk: szinte minden a szemléletmódtól függ. A mély istenhitben, gondviseléséshitben gyökerező keresztyén ökonómiafelfogás ezért rejt magában olyan energiákat, amelyek hatottak a kapitalizmus, majd a szociális piacgazdaság szellemiségére és a protestáns országok gazdaságtörténetileg példátlan teljesítményére.

Csak egyetérténi tudunk A. Maddison és mások kutatásainak megállapításaival, amelyekből most ennyit idézek: „a boldogtalanság elsődleges oka sohasem az a helyzet, amiben vagy, hanem az, ahogyan gondolkodsz róla!” Illetőleg: „A gazdasági nehézségek végső soron lelki gyökerűek, lelki szemlélet kérdései. Ez a 21. századi gazdasági gondok megértésének is a gyökere!”.

dr. Békefy Lajos

Minden nap, péntek és szombat kivételével fejenként 1 ómert (kb 2,2liter) szedtek belőle. Pénteken annyit kellett szedniük, ami elég volt aznapra és másnapra is, mert szombaton nem hullott manna.

A félelem bilincse és Jézus szabadítása

Ismerjük mindnyájan a félelem érzését, amely bizonyos helyzetekben reánk tör. Van, akinek szárnyakat ad a félelem oly mértékben, hogy túlszárnyalja önmagát. Másokat megbénít, hogy teljességgel képtelenek cselekedni. Összeszorítja a torkokat, a szív verését megszorítja. Testi tüneteink, melyeket a félelem kiválthat: fejfájás, szívritmuszavar, fokozott izzadás, gyomor-fájás. Elképzeléseinkben a félelem fogalmához a szorongás, ijedelem érzése társul.

Napjainkban ijesztő méreteket ölt a félelem. Az élet következményeitől való félelem szenvedélybetegségbe vagy öngyilkosságba kergeti az embert. Zsákmányt szed az egész teremtet világban. Ám mindez csak azóta létezik, amióta az ember függetlenítette magát Istentől. Az első ember bűne által jött a világba. A bűn elválaszt Istentől, és éket ver az emberek közötti kapcsolatainkban. Isten nélkül az ember kiszolgáltatva érzi magát.

Modern társadalmunkban az önmegvalósítás és a szabadság az ideál. Csak az számít, hogy mi a szórakoztató. Ez a felfogás képtelen teszi az igazi kapcsolatokat kiépítését. Könnyen magányossá tesz, mivel az ember nem tud tartós, biztos kapcsolat nélkül élni. Viszont maga szeretné alakítani életét: őt ne korlátozza senki. De ennek az elszigetelődésnek ára is van: a magányosság és félelem.

Gyakran tesszük fel a kérdést: mi a célja életünknek? Mert ahhoz, hogy élni tudjunk, célra van szükségünk. Az ember nem tud saját életének értelmet adni, mert arra teremtett, hogy közössége legyen Teremtőjével annak terve szerint. Egyedül ez adja meg emberi életünk értelmét. Mi nem vagyunk a véletlen műve, hanem megtervezett és szeretett lények. Aki a véletlen játékszerének látja magát, annak hiányzik a biztonság tudata.

Alig születünk meg, és a félelem már megjelenik életünkben. A gyermek sír, ha édesanyja

elhagyja a szobát, vagy ha hiányzik a megszozott környezete. A félelem lényünk kísérője, a bizonytalanság jele. A beteges félelem ismeretőjegye, hogy egy probléma köti le az ember figyelmét, és hogy negatív várakozásban él. Emberek válnak depresszióssá azért, mert gyötri őket a félelem, hogy valamilyen súlyos betegségük van. Orvostól orvosig vándorolnak, és nem engednek a maguk nézetéből. Az erre hajlamosak nem tanulták meg, hogy miként bánjanak a nehézségekkel.

Péter apostol így bátorít: „minden gondotokat öreá vessétek, mert neki gondja van reátok”. (1Pt 5,7). Ahhoz, hogy az ember ezt életében megvalósítsa, bizalomra van szüksége. Aki aláveti magát Isten akaratának, annak szilárd talaj kerül a lába alá, mert Krisztus az a szikla, ami soha meg nem inog. Egyedül az ő közelében állhatunk meg biztonságosan. Jézus vezet, mind életünkben, mind halálunkban, úgy amint erről Pál apostol is tanít: „mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk” (Róm 14, 8).

Minél inkább függünk Istentől, annál inkább függetlenebbek vagyunk mások véleményétől. Az Isten előtti élet megszabadít a félelemtől. Ha az ember áll élete középpontjában, akkor félelem fogja el, hogy elveszti mások megbecsülését, tiszteletét. Félt attól, hogy kigúnyolják, nem értik meg eléggé. Ez arra kényszeríti, hogy behízelegje magát másoknak, visszatartsa véleményét, és olyan engedményeket tegyen,

amelyekkel nem ért egyet. Hogy meddig képes elmenni, ha életfeltétele veszélyben forog, azt tapasztalhattuk az elmúlt kommunista rendszerben. Félelmükben legjobb barátainkat árulták el az emberek, ártatlanokat küldtek halálba. Sokan lettek köpenyegforgatók, és félelmükben vallották a hatalmasok meggyőződését. Az emberektől való félelem bűnbe visz Istennel és embertársunkkal szemben. Oda juttatta Pétert, hogy megtagadja Urát. Hányszor hallgatunk, amikor vallást kellett volna tennünk Istentől?

A Szentírás tanítása szerint létezik olyan félelem, amely a bölcsesség és a megismerés kezdete, az élet forrása. Istenhez való tiszteletteljes viszonyulásunk. Ez nem rombol, hanem épít. Fegyelmezett életre vezet, amely Istennek örömet szerez, embertársaimnak pedig a javát munkálja. Aki istenfélő, az Isten világosságában jár és elismeri bűnösségét. E felismerése bűnbánatra indítja. Igaza van a zoltárosnak: „amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az őt félők iránt” (Zsolt 103,13).

E világon nyomorúságok lesz, de bízatok, én meggyőztem a világot – mondja Jézus tanítványainak. Azaz Isten megváltotta az övéit. Azokkal pedig semmi rossz nem történhet, mert

Páskándi Géza

Újesztendő reggelén

Reggel korán – újesztendő,
tollal teli dunyhabendő –
jó meleg, jó meleg,
ma kicsit később kelek.

Nézem, milyen hosszú hurka,
pedig az élete kurta,
s kacsingat rám gömbölyded
orcája a gömböcnek.

Mit kíván, mit kíván
kinn a zörgő kicsi szán?

Tiszta pitvart,
sose ótvart,
ügyes kezet, leleményt,
nem pörsenést, kelevényt.

Mosoly, ne légy mostoha,
szeressen az iskola,
barátok is – szívesen,
s könyvecskéim színesen.

Mit kíván, mit kíván
egyebet a kicsi szán?

Amit kíván, meglesz százszor,
ni, már ugrom is az ágyból.

minden a javukat szolgálja. Aki biztos Isten szeretetében, az védettségben érzi magát. Ha lesznek is félelmek, Isten velünk együtt megy át e félelmeken. Ha felnézünk arra, aki szeret és akinek tanítványai lehetünk, akkor megszabadulunk a félelemtől.

Krisztus nem az Isten jogos haragjától való félelem állapotába akar visszavezetni, hanem a megbocsátó kegyelem részeseivé akar tenni. Jézus által egyszerre eltűnik szívünkben minden, amivel a bűnös ember a haragvó Istenre gondol, s eltelünk az öröm és bizonyosság érzésével. Isten előtti igazi bűnbánat, az ő jóságába és irgalmába vetett hit kell ahhoz, hogy a félelem bilincsei nélkül szabadon élhessünk. Jézus által nyitva az út a félelem nélküli, boldog életre.

Bányai László

Mentovics Éva

Boldog, derűs új évet!

Megfáradt már az Esztendő,
lassúbb lett a lépte,
úgy gondolta, ideje lesz
megpihenni végre.

Búcsúzólul összehívta
egész pereputtyát,
s eldöntötték, hogy az Új év
folytatja majd útját.

Boldog, derűs volt az Új év,
ígéretet is tett:
– Ha tehetem, az utamon
mindenkit segíték.

Szilveszterkor a búcsúzó
Óév elé lépett,
s útnak indult, hogy beváltson
minden reménységet.

Tóthárpád Ferenc

Kívánok hát...

A kályhába meleget,
körétek sok gyereket!
Megérdemelt kenyeret,
pénzzel rakott szekeret!

Eljövendő években
megértést az útra!
Bú s a bánat ugorjon
a legmélyebb kútba!

Egészséget, nyugalmat,
öröme sok alkalmat!
Házatoknak a béke
legyen mindig vendége!

olvass.ro Az iratterjesztés online is elérhető!

Az egyetemes imahét igehirdetési terve 2017-re

Megbékélés – Krisztus szeretete szorongat minket

2Kor 5,14–20

1. nap. Vasárnap.	Az Egy meghalt mindenkiért (2Kor 5,14)
Ézs 53,4–12	Életét adta váltságáhalálra
Zsolt 118,1.14–29	Az Úr nem adott át a halálnak
1Jn 2,1–2	Krisztus engesztelő áldozat az egész világ bűneiért
Jn 15,13–17	Aki életét adja a barátaiért
2. nap. Hétfő.	Akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek (2Kor 5,15)
Mik 6,6–8	Ember, megmondta neked, hogy mi a jó
Zsolt 25,1–5	Utaid, Uram, ismertes meg velem
1Jn 4,19–21	Mi azért szeressünk, mert Ő előbb szeretett minket
Mt 16,24–26	Aki elveszíti életét énértem, megtalálja azt
3. nap. Kedd.	Most már Őt sem emberi mérték szerint ismerjük (2Kor 5,16)
1Sám 16,1.6–7	Az Úr azt nézi, ami a szívben van
Zsolt 19,7–13	Az Úr parancsolata világos, ragyogóvá teszi a szemet
ApCsel 9,1–19	Saulból Pál lesz
Mt 5,1–12	A boldogmondások
4. nap. Szerda.	A régi elmúlt (2Kor 5,17)
1Móz 19,15–26	Ne nézz hátra
Zsolt 77,5–15	Hű az Isten
Fil 3,7–14	Elfelejteni azt, ami a hátam mögött van
Lk 9,57–62	Tartsd a kezed az eke szarván
5. nap. Csütörtök.	Ímé új jött létre (2Kor 5,17)
Ez 36,25–27	Új szívet adok nektek
Zsolt 126	Akkor megtelt a szánk nevetéssel
Kol 3,9–17	Új emberré lettetek
Jn 3,1–8	Lélek által születni
6. nap. Péntek.	Isten megbékéltetett Önmagával (2Kor 5,18–19)
1Móz 17,1–8	Isten szövetséget köt Ábrahámval
Zsolt 98	Isten megmutatta győzelmét a népek szeme előtt
Róm 5,6–11	Megbékéltettünk Istennel Fia halála által
Lk 2,8–14	Hirdetni a nagy örömet
7. nap. Szombat.	A békéltetés szolgálata (2Kor 5,18–19)
1Móz 50,15–21	József megbékél testvéreivel
Zsolt 72	Igazság és béke – az Isten országának ismertetőjegyei
1Jn 3,16b–21	Isten szeretete szorongasson, hogy egymást szeressük
Jn 17,20–26	Jézus az egyház egységéért imádkozik
8. nap. Vasárnap.	Megbékélés Istennel (2Kor 5,20)
Mik 4,1–5	Az utolsó napokban igazságot szolgáltat
Zsolt 87	Dicső dolgokat beszélnek az Úrról
Jel 21,1–5a	Isten új eget és új földet teremt
Jn 20,11–18	A feltámadott Krisztus feladatot ad mindenkinek

Olvasóink írják

Kissé megkésve érkezett szerkesztőségünkbe drótpostán egy beszámoló a nyárádszentbenedeki lelkészbeiktatásról, amelyre tavaly ősszel került sor.

A levélben többek között ez áll: *Hármas ünnepet ült a nyárádszentbenedeki gyülekezet. A forradalom emlékünnepe a nyárádszentbenedeki településen beiktatták a március 1-jétől szolgáló, pályázat útján megválasztott Szabó Gergely Leventét, aki a Marosvásárhely IX. Tulipán utcai gyülekezetben szolgált négy és fél évet. Az istentiszteleten Lőrincz János esperes a Mik 6,6–8 alapján kérte Isten áldását a lelkész szolgálatára és a gyülekezetre. Majd Szabó Gergely Levente az Ézs 41,9b–10 alapján hirdette Isten igéjét. A gyülekezet szimbólumait Balla Loránd beszolgáló adta át az új lelkésznek. Az ünnepi istentiszteletet követően Lőrincz János felszentelte a ravatalozót, amely az ákosfalvi önkormányzat és a falubeliek támogatásából épült 2014–2016 között. Az alkalom ünnepi ebédrel zárult. Istené legyen a dicsőség, miénk a hálaadás.*

Úrvacsorai kelyhek készítésével és egyházi tárgyak restaurálásával foglalkozom. Elérhetőségek: 0264-433241; 0765-128601.

Imrei Imre ötvösmester, Kolozsvár

ISSN-1223-8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár

Eötvös utca (str. Constanța) 1–3. sz.

Telefon: 0731-019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában
Felelős vezető: Dávid Zoltán